

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 42. Turstainus Archiepiscopus Eboracensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

§. XLII.

Sæcul. XII.

A.C. 1117.

Turstainus Archiepiscopus Eboracensis.

Paschali Papæ Beneventi commoranti literæ redduntur, a legatis Rudolphi Archiepiscopi Cantuariensis, qui eodem anno millesimo centesimo decimo septimo in Italiam profectus Romæ persistere coactus fuerat. *Eadm. 5. nov. p. 90.* Causa autem itineris hæc erat. Henricus Rex Angliæ, in Normanniam navigaturus, Comitia celebravit, in quibus Guilielmum filium suum natu majorem Regni Successorem salutari jussit. Ibidem lis inter Archiepiscopum Cantuariensem & Eboracensem ad examen vocata; quippe Thomæ Archiepiscopo Eboracensi, decima nona Februarii anno millesimo centesimo decimo quarto vita functo, aliquis ex Regiis Capellanis nomine Turstainus per electionem subrogatus fuerat, consentiente Rudolpho Archiepiscopo Cantuariensi. Ubi vero Rudolphus a Turstaino petiit, ut eam subjectionem, quam ejus Antecessores Archiepiscopis Cantuariensibus præstare soliti fuissent, profiteretur, noluit ea conditione consecrari. Quin Nuncios Romam misit, sperans, se auctoritate Pontificis ab hac subjectione liberari posse; sed nihil impetravit, quamvis Ivo Carnotensis datis literis ejus

Goduin. de præf. Angl.

Z 4

cau-

Sæcul. XII.

A.C. 1117.

Ivo. ep. 276.

causam Papæ commendasset, maxima esse viri merita testatus fuisset, & postulationem Archiepiscopi Cantuariensis tantum consuetudine nullo jure fundata niti dixisset. Rex vero, cum sciret, Turstainum ideo tam obfirmato animo resistere, quod in suo præsidio confideret, ei significavit; vel ipsum more Antecessorum suorum Subjectionis literas daturum, vel Archiepiscopum Eboracensem nunquam futurum esse. Turstainus, ex his alterum animi levitate non ignoscenda amplexus, Archiepiscopatum abdicavit; cum vero jam honoribus se carere videret, quibus advescere cœperat, facti pœnitentia ductus, Regem in Normanniam proficiscentem secutus est, sperans se Dignitatem pristinam ab eo accepturum. Rex, ut ipsi faveret, nihil magis e re esse credidit, quam differre, & Sedem Eboracensem vacantem relinquere.

Eodem anno millesimo centesimo decimo sexto, sub mensem Augustum, Anselmus S. Archiepiscopi nepos Roma rediens, Papæ literas attulit, quibus ei Legati Apostolici potestas in Anglia tribuebatur. Qua re in Regno vulgata, Episcopi & Principes Londini, præsentè Regina, congregati statuerunt; Archiepiscopus Cantuariensis, cujus maxime interesset, nulli Sacerdoti in Anglia esse secun-

secundum, Regem adiret in Normannia Sæcul. XII.
 degentem, antiquam consuetudinem Re- A.C. 1117.
 gnique libertatem edoceret, & si Regi
 videretur, etiam Romam iret, ubi rem
 novam aboleri curaret. Igitur Archi-
 episcopus, qui jam diu pietatis causa Ro-
 mam proficiscendi desiderio tenebatur,
 occasionem lubenti animoprehendens,
 insigni pompa & multis comitantibus
 mare trajecit, quem inter alios etiam
 Eadmerus, S. Anselmi Discipulus, & hu-
 jus Historiæ Scriptor, sequebatur. Ar-
 chiepiscopus Regem Angliæ Rotomagi
 habuit, ubi etiam Anselmus Legatus sub-
 stiterat, expectans licentiam in Angliam
 navigandi, ubi Legatione sua fungere-
 tur. Sed detinebat eum Rex, ne Regni
 sui consuetudines violaret; interim ve-
 ro Anselmus munifice Regiis sumptibus
 alebatur.

Postquam Rudolphus Archiepiscopus
 itineris sui causam Regi aperuisset, ipso
 consentiente, viam, quæ Romam ducit,
 aggressum, morbus fonticus reliquo an-
 ni millesimi centesimi decimi sexti tem-
 pore in Francia hæere coegit, ubi Fe-
 stum Natalis Domini, nempe in urbe
 Lugdunensi, celebravit. In Italiam de-
 inde progressum iterum morbus Heber-
 ti itineris socii, Episcopi Norwicensis,
 quem Rex nomine suo Legatum ad Pon-
 tificem mittebat, Placentiæ retardavit.

Z 5

Episco-

Sæcul. XII. Episcopus præfenti mortis periculo ere-
A.C. 1117. ptus iter suum ulterius non est profecu-
 tus, Archiepiscopus vero Romam usque
 pervenit. At Pontifex Beneventi versa-
 batur, nec tuto eum adire licebat. Er-
 go Archiepiscopus saltem nuncios cum
 literis eidem misit, accepitque Respon-
 sum, ad Episcopos Angliæ & Henricum
 Regem directum, in quo Papa profite-
 tur, neutiquam sibi esse mentem, digni-
 tati Ecclesiæ Cantuariensis aliquid detra-
 here, sed potius eidem jura omnia juxta
 ap. Edmer. Institutum S. Gregorii, & Anselmi San-
 p. 91. ctæ memoriæ viri, possessionem, confir-
 mare. Hæc epistola vigesima quarta
 Martii anno millesimo centesimo decimo
 septimo data est. Exinde vero Rudol-
 phus Archiepiscopus ab Imperatore in-
 vitatus, Papa consentiente, ejus castra
 prope Romam posita petiit, ibique octo
 dies cum illo Principe commoratus est.
 Tum etiam aliquamdiu Papam, qui Ro-
 mam venturus esse dicebatur, expecta-
 vit, sed videns falsum fuisse rumorem, in
 Normanniam ad Regem Dominum suum
 rediit.

Inter hæc Clerici Eboracenses per-
 nuncios ad Papam missos petebant, ut
 electio Turstaini confirmaretur, quin ta-
 men se Archiepiscopo Cantuariensi sub-
 jectum profiteri cogeretur. Cumque
 causam & adjuncta, quæ ipsis maxime
 favere

favere videri poterant, Summo Pontifici Sæcul. XII.
 exposuissent, obtinuerunt epistolam, & A.C. 1117.
 ipsam Beneventi datam, ac ad Henricum
 Regem directam, in qua Pontifex dicit;
 illum virum, qui Archiepiscopus Eboracensis electus fuisset, hac Sede in nullo p. 92.
 auditum Judicio privatum fuisse, quod
 Constitutionibus Canonicis adversaretur. Se vero nec privilegiis Ecclesiæ
 Eboracensis, nec Cantuariensis nocere
 velle, & postquam Archiepiscopus electus iterum restitutus fuerit, si illæ Ecclesiæ
 dissiderent, causam in Judicio Papali partibus præsentibus esse discutendam. Hæc in isto negotio, Paschali II.
 Pontifice, gesta sunt.

§. XLIII.

Vita S. Bernardi.

At Tecelinus quoque S. Bernardi parens, qui omnibus filiis orbatu in sua domo remanserat, ad eos Claramvallem vit. Bern. l. 1. c. 6. n. 30.
 venit, & cum ipsis vitam monasticam
 amplexus, haud multo post tempore, fortunatus senex mortem oppetiit. Ejus
 filia Humbelina, novissima omnium, totam se Deo consecravit. Hæc in matrimonio collocata, opulenta, & sæculi moribus vivens, quadam die, ducente Deo, ad invisendos fratres suos venit; cum vero incederet comptissima, & ancillarum turba stipata, Bernardus e cella exire
 &